

Laporta fa por (a alguns)

Ahir Joan Laporta es va sumar a la marxa de torxes d'ERC i hi va fer un discurs (vídeo), força comentat. Jo tenia engegada la TV i em va sorprendre la virulència amb què els tertulians del Josep Cuní van rebre les paraules del president del Barça. I durant el dia vaig comprovar en unes altres tertúlies que la tònica era la mateixa. No és que gairebé ningú no el defensara, és que gairebé ningú no el deixava ni alenar, i la irritació era ben palesa. Aquesta irritació comuna em resulta curiosa, però segurament que indica que, fins i tot sense haver entrat en la política, Laporta ja desferma un petit terratrèmol en la calma catalana.

Ahir Joan Laporta es va sumar a la marxa de torxes d'ERC i hi va fer un discurs (vídeo), força comentat. Jo tenia engegada la TV i em va sorprendre la virulència amb què els tertulians del Josep Cuní van rebre les paraules del president del Barça. I durant el dia vaig comprovar en unes altres tertúlies que la tònica era la mateixa. No és que gairebé ningú no el defensara, és que gairebé ningú no el deixava ni alenar, i la irritació era ben palesa. Aquesta irritació comuna em resulta curiosa, però segurament que indica que, fins i tot sense haver entrat en la política, Laporta ja desferma un petit terratrèmol en la calma catalana. No trobe gaires raons que expliquen per què Laporta concita tanta animadversió de gent que prové d'òrbites polítiques diferents. Tret d'una, que sembla lògica: que tots tenen por que no dinamite l'status quo, la situació actual. El parlament principatí des de la democràcia ha estat pràcticament igual. Sempre, excepte molt al principi, CiU ha estat la primera força. Sempre, excepte al principi, el PSC ha estat la segona, i hi ha hagut tres partits menors, gairebé sempre. Tret de les anècdotes del Partit Andalúsista i de Ciutadans i de la pujada a 23 diputats d'Esquerra, no es pot dir que la varietat haja estat una característica de l'hemicicle que presideix aquesta legislatura Ernest Benach. Potser per això la irrupció d'aquest tercer espai nacionalista que ningú no sap gaire com s'articula, però que tots sabem que existeix, és una nosa per a tots plegats (especialment si no obté una xifra testimonial de vots i escons). I de fet és una nosa no tant perquè afecte directament els uns o els altres, sinó perquè puga afectar directament l'aritmètica parlamentària. Si aquest tercer espai emergeix, especialment si ho fa amb força, i Laporta té molt a dir-hi, el parlament ja no serà allò que ha estat des dels primers anys vuitanta. I això neguiteja els qui hi són des dels anys vuitanta. És natural. No tinc ni idea de si Laporta vol fer política o no. Però els arguments que tant fan circular per barrar-li el pas abans que comence són molt primers. Especialment aquest que el president del Barça no hauria de fer política. Com que no? Com si no n'haguera fet Gamper o Sunyol, o com si el Barça de Montal no haguera tingut un paper clau en la consolidació de la democràcia i de l'autonomia. Ep!, o com si els socis que van votar Laporta el 2003, i que eren la majoria absoluta dels votants d'aleshores, no saberen que es presentava defensant també, i a cara ben descoberta!, un model nítidament catalanista. O és que caldrà recordar els crits de 'Laporta president, Catalunya independent!' que van ressonar a l'estadi la nit de la seua victòria, victòria que ja aleshores ho era també contra l'establishment barceloní.

16 octubre 2009

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)